Низ колатералних користи

Пише: Бранислав Матић
уторак, 02 март 2010 20:20

Поводом текста Решада Плојовића „Споменици исламске културе из угла београдске политике“

Међу нама речено, господине Решаде еф. Плојовићу, муфтијо београдско-новосадски, изнели сте у своме допису толико бесмислица и малициозности да то готово у потпуности онемогућава озбиљан дијалог. Међутим, због грађана Србије исламске вере и читалаца Едиције „Упознајте Србију”, неопходно је да укажем на неколико важних ствари које прећуткујете.

Општепознато је, господине муфтијо, да отоманска империја није на Балкан продрла огњем и мачем него смиљем и босиљем. Зна се да су Срби и други словенски народи на Балкану у ислам прелазили драге воље, озарени пријатељским убеђивањем и Речју Пророковом, те да није било зулума, набијања на колац, данка у крви, сече кнезова, паљења и пљачкања хришћанских светиња, силовања и обешчашћивања. Ћеле кула у Нишу је, дабоме, познати споменик православне културе. Свако дете школског узраста зна да су се „од краја XIV до почетка XX века”, када је „Балкан обликовала надмоћна исламска култура и цивилизација”, торњеви православних цркава дизали високо у небо и звона се радосно оглашавала сваког јутра. Нема никакве сумње у то да је султан градио Пећку патријаршију, још старију и љепшу, и да је претходно он није палио и рушио. Јефтина је београдска пропаганда да је Синан-пашина џамија у Призрену саграђена од материјала срушеног бисерног манастира Свети Архангели, задужбине цара Душана, пошто цео Мешихат зна да је било обрнуто. Савршено је јасно да је у Београду тог времена било 350 џамија, а у оних преосталих неколико објеката, по свој прилици, беху тамнице и ризнице. Сваком конзументу ваших публикација и сајтова познато је да су људи исламске вере данас у Србији жртве систематског полицијског прогона, да се због тога масовно исељавају, живе у катакомбама и моле се шапатом. Лако ћемо се сложити и о погубности „београдске политике” за грађане Србије, па и оне исламске вере, укључујући ту и политику обојице муслиманских лидера из Новог Пазара, који су истакнути министри у Влади Србије

Али, господине муфтијо београдско-новосадски, Едицију „Упознајте Србију” чита озбиљан и образован свет, са којим се не може комуницирати на нивоу исламистичких памфлета и вехабијске филозофије историје. Сваки присебан и неострашћен човек одмах види да Вама, представнику једног крила подељене Исламске заједнице, у добронамерној и корисној свешчици „Споменици исламске културе у Србији” смета заправо само једно: што се у њој појављују и представници оног другог крила. Седам стубаца сте потегли, уплели у то и „перфидни врх” (Србије, ваљда), и Сребреницу, и ханове, и текије, и пршуту, и опанак, и шајкачу, и РТС, и ауторе италијанског документарног филма „Бесконачни рат”, само да бисте се обрачунали са другим крилом подељене Исламске заједнице у Србији, и за све то оптужили, разуме се, Србе.

Ја сам хтео, господине муфтијо, да у малој серији о мањинским заједницама у Србији направимо и свешчицу о исламској културној баштини. Лепу, свима разумљиву, позитивну, као што су биле и свеске о јеврејској и католичкој баштини. Да бар назначимо, изнад свих ваших подела и приземних препуцавања, нешто од оних вредности исламске културне баштине које су неспорне свима вама и репрезентативне. При том, уверавам Вас, подједнако су ми далеко и „србизација ислама" и исламизација Србије. У такав концепт нису се мешали ни господа Бујошевић и Вујовић, камоли некакав мистификовани „врх".

Да бисмо све то урадили што боље, истога дана (3. јануара) званичним обраћањем замолили смо за сарадњу и Мешихат Исламске заједнице у Србији (седиште у Новом Пазару) и Ријасет Исламске заједнице Србије (седиште у Београду). Представници Ријасета ИЗС доставили су грађу којом су располагали и она је делом коришћена у публикацији, што је уредно потписано.

Представници Мешихата из Новог Пазара обавестили су нас да ће они сарађивати, али само под једним условом: да се не обраћамо никоме другом, да користимо искључиво њихове изворе и да гумицом избришемо други део подељене Исламске заједнице. Лично сам покушао да им објасним да ми не желимо ничим да се мешамо у поделе у Исламској заједници Србије ни ма чиме да им доприносимо, да исламску баштину у овој земљи гледамо као целину, да је предмет нашег интересовања сасвим друкчији, да ће се наша публикација бавити неспорним културним вредностима које су изнад пролазних интереса и сукоба, да ми нисмо власни ма коме да дајемо или одузимамо легитимитет. Узалуд. Није нам омогућен приступ библиотекама и архивама Мешихата, није нам допуштено професионално снимање исламских обреда и обичаја под окриљем те организације (што је први такав случај у 39 свезака Едиције „Упознајте Србију"). Зато су наши репортери оне новопазарске џамије које зовете неокупираним фотографисали само споља и издалека. Зато нас Ви, у нападу који нам је још тада најављен, питате зашто у свесци нема онога што нисте допустили да ту буде.

Покушали смо, господине муфтијо, да у свеску уврстимо нешто из доступних електронских база података Мешихата. На вашем официјелном сајту, у првом пасусу једног од ваших „историјских прегледа" („Санџак и санџачки муслимани", www.islamskazajednica.org), сазнали смо да се, дословно, „територија Санџака граничи на сјеверу са Србијом, сјеверо-западу са територијама Босне и Херцеговине, на југо-западу са Црном Гором, на југу са Албанијом и на југо-истоку са Косовом". На таквој платформи, по којој се Србија граничи са сопственим деловима, ни ја ни „Србија – Национална ревија" нећемо сарађивати ни са ким, ни под каквим условима. Таква платформа врло

речито показује да Ви и они у чије име говорите нисте у спору са Едицијом „Упознајте Србију”, него са Србијом самом. У свакој пристојној и уређеној земљи, на таквој платформи преостала би вам једино сарадња са јавним тужиоцем.

Што се тиче коришћења илустрација из фамозне џамије у Пљевљима, упућујем читаоца на саму свеску. Тамо је све јасно образложено. Какво присвајање, какво прекрајање граница, какви бакрачи!

Ја нисам обучен за давање беспредметних и инфлацијом поједених извињења, ни за ограђивање од сопствених сарадника, па ћу ту јадну деоницу са задовољством прескочити.

Најзад, поводом дописа господина Решада еф. Плојовића, муфтије београдско-новосадског, поткрала се још једна колатерална корист. Сада, кад је одштампана и последња свеска Едиције „Упознајте Србију” која ће бити поклањана уз „Политику”, сазнајемо да „Политика” са тим скоро да није имала никакве вез

Нека буде и нека се зна.

(Аутор је уредник Едиције „Упознајте Србију”)